

kommer hun stille ud og rækker ham sin Haand med de Ord: „Velkommen! Jeg har ventet dig!“ Jublende trykker han hende til sit Bryst. Og for ikke at vække den syge gaar de ud i Haven og sætter sig paa den lille Digestump, hvorfra Udsigten aabner sig over Engene, og hvor de i deres Forlovelsestid saa ofte sad i stille Sommernætter og talte om deres Fremtid. Nu sidder de der atter Haand i Haand under Stjernehimlen og taler sammen om de kommende Dage, . . . taler ogsaa om den forgangne Tid, om disse tunge Adskillelsens Aar, hvori de først ret har forstaaet og fundet hinanden. Og Hansine siger: „Vær ikke vred over min Tavshed og mine korte Breve. Tro aldrig, jeg har tvivlet om, at du engang vilde komme tilbage. Jeg har siddet her og ventet dig hver Dag; og hver sovnløs Nat har jeg lyttet efter dine Fodtrin. For jeg vidste, du vilde komme den Dag, din Kamp var udsdtridt!“

— — —
Da Emanuel et Par Timer senere naaede Hjemmet, gik han straks ind paa sit Værelse — en lavloftet Bondestue med kalkede Vægge — og satte sig ved Bordet for at skrive til Hansine. Næsten daglig i disse Aar havde han sendt hende lange, fortrolige Breve, hvori han omstændelig gjorde Rede for alt, hvad der hændte ham og Børnene, og aabenhjertig tilstod hende alle sine Anfægtelser. Næppe havde han dog faaet Pennen dypet, før hans Øre opfangede Lyden af en munter Latter, der klang ind til ham ude fra Haven.

Frk. Tønnesen! . . . foer det igennem ham.

Han kastede Blikket ud igennem Vinduet. Der stod hun henne ved Havelaagen sammen med Betty og Pastor Petersen, der til Damernes store Morskab slog efter Fluerne med et stort Bade-Haandklæde. For ikke at blive set trak han sig længere tilbage i Stuen; og herinde fra Mørket saae han nu, hvorledes Pateren